

pen is. Molm laat den paal los en begeeft zich, door 't water wadend over den dam naar het hoofd. 't Is weer geen gemakkelijke tocht. De dam is van rijshout met groote keien aangevuld. Tastend met de voeten, waarover het vliegende vloedwater heenspoelt, schrijdt hij voorwaarts, telkens beproevend of zijn voet steun vindt, tegelijk recht voor zich uit kijkend naar de witte paal bij het begin van den dam, maar tevens alle aandacht wijdend aan de stormvlagen, die hem dreigen omver te werpen, en aan de kleine stukken drijfijz die langs hem heen schieten. Eindelijk heeft hij den paal bereikt. Wel is de dam slechts een paar honderd schreden lang, maar toch heeft Molm nooit zoo'n moeilijken weg afgelegd. Haastig grijpt hij de hand van één der mannen, die hem behulpzaam is bij het bestijgen van het trapje, dat naar het hoofd leidt.

„Dat was een lastig karwei!” roept deze hem toe.

„'k Ben blij, dat ik terug ben. 'k Dacht eerst, dat ze niet eens wacht hielden op de kof. Maar 't antwoord kwam toch. Zijn de lui er al met de sloep?” — — — „Kijk, daar heb je ze!”

„Nu uitkijken, jongens! Komt de kof vooruit?”

Allen staren door den nacht naar het toplicht van het scheepje. Nu hoog, dan laag, danst het heen en weer, geslingerd door de rollers, uit de Noordzee de riviermonding in gejaagd. Een ongeoefende zou verbijsterd worden door dat gedans en geslinger; het zeemansoog, aan het woelen der golven, aan de op-en-neergaande beweging van een schip gewoon, ontdekt weldra, dat het scheepje nadert. Eerst langzaam, bijna onmerkbaar, maar al spoedig sneller en sneller, tot het eindelijk in woedende vaart op de haven aanvliegt. Geen zeil is noodig om de orkaanstooten op te vangen. Als „Het Spookschip,” waarvan de zeelieden elkaar in het rustuur wondervolle, huiveringwekkende verhalen doen, zoo ijlt het voort: een zwarte klomp, met kale masten, door een onweerstaanbare macht voortgedreven.

„Zouden ze 't halen, denk je?” zegt een der visschers die vlak bij Bertus staat.

„Als ze niet uit dien koers kunnen komen, dan niet; zóó loopen ze vast en zeker op den dam. 'k Begrijp niet, dat 't schip niet wendt. De stuurman kent de haven toch, hij is hier dikwijls genoeg geweest. En bovendien, ze hebben van den winter genoeg gelegenheid gehad om te zien, hoe de boel hier er uitzag.”

Met kloppende harten en vooruitgestoken hoofd kijken allen toe.

„Daar begrijp ik niemendal van. Molm! jongen! kijk toch eens! Ontzettend, wat een vaart loopt dat ding. Als 't niet lek stoot tegen de ijsbonken, die 't in den weg komen, en dus voor dien tijd zinkt, vliegt het midden op den dam. Dat ziet er leelijk voor de lui uit.”

Met blijkbaar onbeteugelbare vaart nadert het scheepje den dam en dreigt tegen de groote keien verpletterd te worden. De reddingssloep onder bevel van Zeevang ligt gereed toe te snellen: Zeevang met vaste hand de roerpen omklemmend, Bot-Jaap en Jonge Krelis met één voet vooruit schoor gezet en